

ONZENA EDICIÓ
PREMI DE NARRATIVA ESCOLAR
EN VALENCIÀ
VICENT MARÇÀ 2016

JURAT

Vicent Pallarés

Escriptor

Joan Andrés Sorribes

Escriptor

Montserrat Ferrer

Comissió Cívica Vicent Marçà

Josep Albalat

Ajuntament de Castelló

Dolors Ibáñez

Família Marçà

Olga Carbó

Llibreria Babel

AGRAÏMENTS ALS MEMBRES DE LA COMISSIÓ CÍVICA VICENT MARÇÀ

Vicent Usó

Manolo Alegre

Fina Felip

Josep Miquel Carceller

Ignasi Badenes

Miquel Miralles

Joanjo Trilles

Anna Verdoy

Artur Àlvarez

Susana Ortiz

Pere Duch

Miquel Segarra

Vicent Beltran

Vicent Martínez

EL CONTE DE LA FOTJA I LA CARPA

ADRIÀ LIMONGE TENA

Un dia assolellat en el riu Millars, una carpa passejava tranquil·lament i de sobte una fotja li va dir:

–Carpa, vine, vine; he vist uns peixos que volen menjar carpa.

–Sí?

–Sí, sí, vine. Jo conec una cova on estaràs segura.

La carpa, convençuda, va anar amb la fotja, però era la fotja qui volia menjar-se la carpa.

–Carpa, tu tens família?

–Sí, clar, i molt gran!

–Doncs anem a conèixer la teua família... et trobaràs més segura amb ells.

La fotja cada vegada estava més i més contenta perquè podria donar de menjar als seus fills.

–Oh, no, uns pescadors... m'estan mirant! –va dir la fotja.

–Anem a seguir aquella fotja! Quan estiga acorralada l'agafem! Als nostres fills els agradarà vore'n una i les nostres dones en faran un bon guisat amb ella –digueren els pescadors.

La fotja arribà amb la família de la carpa i digué:

–Ara em menjaré a tots vosaltres i ningú quedarà viu!

–Malvada fotja!!! M'has enganyat i ara la meua família morirà per la meua culpa! –digué la carpa.

Els pescadors digueren:

–Mireu-la!!! Allí està!!! Tots junts, correm per a agafar-la!

La fotja quedà atrapada pels pescadors i se'n van anar a casa amb ella. Quan arribaren els fills d'ells, jugaren amb ella i després les seues dones preparen el guisat de fotja, plat típic del poble dels pescadors.

Les carpes van fer una gran festa i van convidar els peixos del riu. Estaven molt contentes perquè aquella malvada fotja que els va enganyar per fi havia desaparegut per sempre.

Aquella fotja mandrosa va acabar sent el plat dels humans pescadors.

NO EM DIGUEU ANTONYITA LA FANTÀSTICA!

PAULA SANAHUJA MARÍN

Hola, em dic Lalou, tinc onze anys i per ara vaig a 6é curs, dic per ara perquè estic a punt d'anar a l'institut i tinc unes ganes impressionants de passar-hi. Tinc el monyo ros, els ulls blaus, el nas un poc xato i els llavis, com no, rojos. M'agrada molt el futbol, de fet jugue en un equip de xiques, així com si diguérem professionals, que és una passada.

La meua vida va bé i sóc una xiqueta normal: tinc un gos, anomenat Rolan, un millor amic, que s'anomena Xavi, i una casa de dues plantes més la terrassa, que no és gens xicoteta... En general, una xiqueta normal, excepte per una cosa: la IMAGINACIÓ.

No tinc la imaginació que solen tindre tots els xiquets, sinó que la meua va més enllà, no perquè siga única ni res d'això, sinó perquè tinc la ment molt oberta, pot ser que massa. Ara vos explique el perquè.

Quan m'avorrisc, quan no tinc res a fer, no sé per què ni com, però el cervell comença a imaginar coses com persones amb cares estranyes, cases encantades, històries de pel·lícules, idiomes estranys, lava en lloc de terra, noms molt rars... Em passa quan estic estudiant, quan estic jugant un partit de futbol, etc. Una autèntica cosa de bojos!, perquè en realitat estic somiant desperta.

Això em distrau, pense jo: tinc una obligació per davant (la formació, les obligacions,..) i potser això m'ho impedirà, potser

és la fi del meu món!!!!!!), encara que no crec que siga així, però mai se sap...

Estic intentant de parar un poc la meua imaginació perquè si estic en el col·le i em diuen Antonyita la Fantàstica, imaginat quan vaja a l'institut el que em diran, i no és que ara no m'importe, perquè en realitat no m'agrada, però faig com si no m'interessara, però diuen que en l'institut en un insult ja n'hi ha prou perquè et facen plorar... Estic en una autèntica crisi!!!

Estic intentant deixar-ho però cada vegada note com si em faltara alguna cosa i això no em va bé, i he decidit recórrer a la meua millor amiga, Inyigo, la qual està com una cabra però no pel mateix problema que jo, sinó perquè ha tingut més d'un nóvio, crec que uns deu o vint, però això no importa ara. Inyigo diu que no té solució i que he d'anar al psicòleg perquè no li pareix ni mig normal, però és que no entén que estem en crisi.

Però crec que avortaré el pla perquè és un desastre. Així que si en l'institut em diuen alguna cosa, no passa res, no els faré cas i punt, és molt simple. Però em pregunte... com nassos no ho he pensat abans???

Ja he passat a l'institut, tot preparat, i jo també, i crec que la meua imaginació també.